

Прѣспата.

(Драска).

М. Московъ.

Топличко, пролѣтно слънце лѣе благодатни лъчи надъ оживѣлата природа. Чукари, върхове, чалове се покрили съ зеленина. Всичко пѣе, всичко се радва, всичко диша.

Само прѣспата горѣ на Балкана закъснѣло — останала сама самица между тоя веселъ миръ, като бѣла точка посрѣдъ кипнало море отъ животъ, отъ радостъ, отъ пѣсни. Птички я прѣхвъркватъ, пѣт-никъ я задира съ любопитенъ погледъ, овчаръ я избѣгва.

И трепна прѣспата да роптае противъ сѣдбата си, и се разтѣжи самотно на Балкана. И заплака, и пролѣ бистри сълзи. И се проточиха бистритѣ ѝ сълзици една слѣдъ друга, свѣтли, искреши като елмазъ.

Тукъ камъче, тамъ коренче, понататъкъ трѣвица, но бистрото поточе ги прѣхвърля или заобикаля и бърза да стигне долу, дѣто съзираше да се бѣлѣе нѣщо. И бистритѣ сълзи на прѣспата стигнаха равнината и се разлѣха въ широко езеро: бѣлата прѣспа се изплака въ дребни бисерни сълзи и не остана слѣда отъ нея.

Слънцето си пече отъ небето и радва всичко, само прѣспата нѣма горѣ: тя е вече прохладна вълна на кристално езеро, пѣнестъ потокъ, който оросява трѣвицата и цвѣтята и лѣха прохлада къмъ